

Kitab Yoèl lan Pasamuwan Advent Dina Kapitu Laodikia - Nomer Papat

Jeff Pippenger

2025-12-07

Nomer Papat

Ing Yesaya likur wolu, “para wong kang ngremehake kang mrentah” “Yerusalem” digambarake minangka “para wong mendem saka Efraim,” lan minangka “makutha kasombongan.” “Makutha” nggambarake kapamimpinan, lan “kasombongan” nggambarake watak setan.

Para wong mendem dipandhingaké karo sisané (“residu”) kang dadi “makutha” kamulyané Gusti Allah, amarga ing mangsa udan pungkasan, Pangéran ngadegaké “karajan kamulyan”-Nya, kaya kang dilambangaké déning Panjenengané nalika ngadegaké “karajan sih-rahmat” ana ing salib. Karajan sih-rahmat ana ing salib iku nglambangaké karajan kamulyan ing wektu angger-angger Minggu. Udan pungkasan wiwit tanggal 9/11 nalika panyegelan tumrap satus patang puluh papat ewu lan pangadilan marang wong urip diwiwiti.

“Aku nyumurupi manawa samubarang kabèh kanthi banget ngarahake pandeleng lan ngetokake pikirane marang krisis sing bakal enggal dumadi ana ing ngarepe. Dosa-dosané Israel kudu luwih dhisik lumebu ing pangadilan. Saben dosa kudu diakoni ana ing papan suci, banjur pakaryan iku bakal lumaku. Iku kudu katindakaké saiki. Wong-wong kang kari ing mangsa kasangsaran bakal sesambat, Gusti Allahku, Gusti Allahku, yagéné Paduka ninggal aku?”

“Udan pungkasan iku bakal rawuh marang wong-wong kang resik—sabanjuré kabèh bakal nampani iku kaya biyèn.

“Nalika papat malaékat iku ngeculaké, Kristus bakal ngedegaké kratoné. Ora ana siji waé sing bakal nampani udan pungkasan kajaba wong-wong kang lagi nindakaké samubarang kabèh sing bisa ditindakaké déning dhèwèké. Kristus bakal mitulungi kita. Kabèh wong bisa dadi para pamenang lumantar sih-rahmaté Gusti Allah, lumantar getihé Yésus. Sakèhé swarga nresnani pakaryan iki. Para malaékat uga nresnani.”
Spalding and Magan, 3.

Patang angin ing Kitab Wahyu uga dipralambangaké déning Yésaya minangka angin ribut kang wus ditahan sajrone dina angin wetan, padha kaya patang angin pasulayan ing Kitab Wahyu kang dicekel supaya tetep kaendhalèkaké déning patang malaekat. Patang angin iku dipracaya déning Sister White minangka “jaran ngamuk kang ngupaya mbebasaké awaké dhéwé,” kang nggawa “pati lan karusakan.” Patang angin iku mboko sithik dilèlèr, diwiwiti nalika 9/11, banjur saya banget dikuwataké ing wektu angger-angger Minggu, lan sabanjuré dilolosaké kanthi temenan nalika mangsa percobaan manungsa katutup.

Diluwari lan Dikekang

Kalasangka kapitu, kang uga minangka bilai katelu, kang ngumumaké rampunging wewadi Allah, kanthi profètis wis kabunyèkaké nalika 9/11, nalika Islam diluwaraké, banjur kanthi profètis diwatesi déning George W. Bush sawisé 9/11. Ibuné Islam, Hagar, ibuné Ismael, minangka pralambang babagan pepalang lan pangliluran. Panjenengané diluwaraké déning Sarah supaya ngandhut anak saka Abraham marga saka Sarah; banjur, amarga meri, panjenengané diwatesi déning Sarah, nganti njalari Hagar mlayu, nganti malaékat nahan Hagar supaya ora terus mlayu lan dhawuh supaya bali. Sawisé miyosé Ishak, pasulayan antarané Hagar lan Sarah terus lumaku nganti Abraham ngusir abdi wadon iku, mangkono nempataké pepalang liyané marang dheweke.

Papat malaékat Islam dilepas ing wiwitaning wangsit telung atus sangang puluh siji taun lan limalas dina ing Wahyu pasal sanga ayat limalas, lan sawisé iku padha diempet maneh ing tanggal 11 Agustus 1840.

Lan malaekat kang kaping nem muni slomporet, lan aku krungu swara saka patang sungu misbyah emas kang ana ing ngarsané Allah, ngandika marang malaekat kang kaping nem, kang nyekel slomporet mau: Uculna malaekat papat kang kabanda ana ing kali gedhé Efrat. Lan malaekat papat mau banjur diuculaké, kang wus dipersiyakaké kanggo sajam, lan sadina, lan sabulan, lan setaun, supaya matèni saprateloning manungsa. Wahyu 9:13–15.

Sasampunipun Islam saking bilai kaping tiga dipunlilakaken nyerang nalika 9/11, George W. Bush miwiti perang jagad nglawan terorisme lan masang watesan tumrap Islam. Sebatan ingkang kapisan bab Ismael, pralambangipun Islam, nedahaken bilih turun-turuning Ismael badhé nglawan saben tiyang, lan saben tiyang ugi badhé nglawan dhateng piyambakipun.

Lan malaékaté Pangéran ngandika marang dhèwèké, Lah, kowé lagi ngandhut, lan bakal nglairaké anak lanang, lan kowé bakal maringi jeneng dhèwèké Ismael; amarga Pangéran wis mireng kasangsaranmu. Lan dhèwèké bakal dadi wong galak; tangane bakal nglawan saben wong, lan tangané saben wong bakal nglawan dhèwèké; lan dhèwèké bakal manggon ana ing ngarepé sakèhé para saduluré. Purwaning Dumadi 16:11, 12.

Islam iku kakuwatan ing pungkasaning jagad kang marang iku “tangane saben wong” bakal nentang, lan Islam bakal nentang saben wong, padha kaya kang saiki lagi katetepake kanthi sampurna. Pakaryan mligi saka Islam minangka pralambang wangsit yaiku njalari dumadine perang donya. Perkara iki dikukuhake déning carita bab Élia, Yokanan Pambaptis, lan digambarake minangka “darmane bangsa-bangsa” ing kitab Wahyu.

“Wiwitaning mangsa kasusahan’ kang kapacak ing kéné ora ngrujuk marang wektu nalika pageblug-pageblug iku wiwit dicurakaké, nanging marang satunggaling mangsa cekak sadurungé iku dicurakaké, nalika Kristus ana ing papan suci. Ing wektu iku, nalika pakaryaning karahayon wus arep katutup, kasusahan bakal tumeka ing bumi, lan para bangsa bakal nesu, nanging isih katetepaké ing pangendhalèn supaya ora ngalang-alangi pakaryaning malaékat katelu. Ing wektu iku ‘udan pungkasan,’ utawa

kasagaran saka ngarsané Gusti, bakal rawuh, kanggo maringi kakuwatan marang swara sora saka malaékat katelu, lan nyawisaké para suci supaya bisa jejeg ing mangsa nalika pitu pageblug pungkasan bakal dicurakaké.” Early Writings, 85.

Ing sajroning “dina-dina” nalika udan pungkasan lagi tumiba, Kristus ngedegake karajan kamulyan-Nya kaya dene kawejangan ing kitab Daniel.

Lan ing jaman para raja iki Gusti Allahing swarga bakal ngedegaké sawijining karajan, kang ora bakal tau dirusak; lan karajan iku ora bakal dipasrahaké marang bangsa liya, nanging bakal ngremuk lan numpes kabèh karajan iki, lan karajan iku bakal tetep langgeng. Daniel 2:44.

Ing “dina-dina” nalika Kristus netepake karajan kamulyan-Nya, wong-wong sing dadi “makutha” kamulyan-Nya dipadakake kanthi cetha karo para wong mendem sing ngagem “makutha” kasombongan. “Wahyu” Habakuk sing kudune katulis lan digawé cetha ana ing “lohé-lohé” kanthi gamblang nggambarake paseksen sajarah tumrap kayektèn-kayektèn dhasar Adventisme. Ing paseksen Habakuk, rong golongan ing Yoel, yaiku golongan “kasombongan” utawa “kamulyan,” digambarake minangka sawijining golongan sing—kabeneraké marga saka pracaya utawa sing—kaunggahaké déning kasombongan. Ayat papat saka bab loro ngandharake loro golongan iku, lan padha jejajar karo ilustrasi klasik bab wong Farisi lan wong pemungut béya. Wong pemungut béya mulih kanthi wis kabeneraké, déné “jiwa” wong Farisi “ora jejeg,” awit “kaunggahaké.”

Lah, nyawané kang kumedhapaké awaké dhéwé iku ora jejeg ana ing njroné: nanging wong mursid bakal urip marga saka pracayané. Habakuk 2:4.

Ing ayat sabanjuré Habakuk ngenali golongan kang atiné kaluhuraké déning gumunggung minangka wong mendem, mangkono nyambungaké para wong mendem ing kitabé Yesaya lan Habakuk karo “gumunggung.”

Mangkono uga, marga panjenengane lumampah kliru marga saka anggur, panjenengane iku wong gumedhe, ora gelem meneng ana ing omahé; kang ngembaraké pepénginané kaya alam pati, lan kaya pati dhéwé, lan ora bisa marem, nanging nglumpukaké marang awaké dhéwé sakehé bangsa, lan ngimpun marang awaké dhéwé sakehé umat. Habakuk 2:5.

Perlu dielingi manawa ayat-ayat ing Habakuk iki ora mung kawujud ing sajarahé kaum Millerit, nanging panggenapané uga dadi pokok rembagan umum tumrap Ellen White lan para perintis awal Adventisme. Wong-wong sing kabeneraké déning pracaya kang diwakili ing ayat papat saka sajarah Millerit iku ya wong-wong sing tetep setya ngadhepi krisis saka kuciwane kang kapisan, kang nandhani loro-loroné wektu tundha lan rawuhipun pekabaran malaekat kapindho kang ngumumaké tibané Babil. Kaum Millerit mangertèni ing sajroning sajarah pangujian iku manawa umat prajanjian biyèn, kang sacara sajarah iku wong-wong Protestan, wis dadi para putri Babil. Wong-wong Protestan iku yaiku wong-wong Protestan kang diwakili déning pasamuwan Sardis, kang makili umat prajanjian, awit padha nduwèni “jeneng”, lambang saka watak lan uga sesambetan prajanjian, nanging padha wus mati.

Lan tulisen marang malaékat pasamuwan ing Sardis: Mengkéné pangandikané Panjenengané sing nyekel pitu Rohé Allah lan pitu lintang; Aku pirsá marang pakaryanmu, yèn kowé duwé jeneng yèn kowé urip, nanging satemené kowé wis mati. Wahyu 3:1.

Ing sajroning proses pacoban taun 1844 kang diwiwiti tanggal 19 April lan sabanjuré rampung tanggal 22 Oktober—wong-wong kang gagal sajroning proses pacoban iku kaangkat déning gumunggung, lan manawa kita karsa maca ayat-ayat sawisé ayat kaping lima, watak gumunggunging manungsa ing kono dipratélakaké lumantar gambaran babagan kasombongan kapapan lan pangunggulaké dhiri. Iku pungkasané tumeka ing ayat kaping rong puluh, ing ngendi dipratélakaké yèn Pangéran ana ing padalemané kang suci; muga sakèhé bumi meneng.

Nanging Sang Yehuwah ana ing padalemané kang suci; sumangga saklumahing bumi meneng ana ing ngarsané. Habakuk 2:20.

Ayat kaping loro saking Habakuk bab kalih nedahaken pepeteng pangajeng-ajeng ingkang kapisan ing tanggal 19 April 1844, lan bab punika dipunpungkasi wonten ing ayat kaping kalih dasa, ingkang kanthi cetha nandhani tanggal 22 Oktober 1844 nalika Gusti rawuh kanthi dadakan dhateng padalemaning Panjenenganipun.

Papat Tekan ing tanggal 22 Oktober 1844 (garis ing dhuwur garis)

“Rawuhipun Kristus minangka Imam Agung kita dhateng Papan Ingkang Mahasuci, kangge panyucèning papan suci, kados kapacak wonten ing Daniel 8:14; rawuhipun Putraning Manungsa dhateng Ingkang Sepuhing Dinten, kados dipunwedharaken wonten ing Daniel 7:13; lan rawuhipun Gusti dhateng Padalemanipun, kados ingkang sampun dipunramalaken déning Malakhi, punika sadaya minangka gambaran saking prastawa ingkang sami; lan punika ugi kaunggakaken déning rawuhipun pangantèn kakung dhateng palakraman, kados dipunandharaken déning Kristus wonten ing pasemon bab sepuluh prawan, ing Matius 25.” *The Great Controversy*, 426.

Ayat telu lan papat ngenali loro golongan sing kawujud ing proses panggodhèn kang kasebut ing ayat loro nganti tekan ayat rong puluh, yaiku proses panggodhèn wiwit 19 April 1844 nganti 22 Oktober 1844. Ayat papat nganti sanga welas ngrembug kakuwasan kapapan, kajaba ayat patbelas, kang ngrembug sajarah sing ndherek sawisé tumuruning malaékat saka Wahyu pasal wolulas ing 9/11.

Amarga bumi bakal kebak kawruh bab kamulyaning Pangeran, kaya banyu nutupi segara. Habakuk 2:14.

Ing sajroning proses panggoda saka malaékat kapindho ing sajarah Millerit, ana rong golongan para panyembah kang kawangun lan sawisé iku kawedhar ing krisis tanggal 22 Oktober 1844. Watak para wong duraka ing pethikan iku yaiku wataké kepausan, lan ing mangsa panggoda iku para Millerit kang setya banjur martakaké, sarujuk karo pekabaran malaékat kapindho, bilih gréja-gréja Protestan wus dadi para putriné Roma awit panolaké

marang pekabaran Millerit. Pasulayan kang kababar antarané wiwitané tanggal 19 April lan pungkasané tanggal 22 Oktober iku minangka papan ing ngendi watak kabukten, apa dadi wong sombong kang ngombé anggur Babil kaya Belsyazar, utawa dadi wong kang, kaya Dhaniel ana ing ngarsané Belsyazar, kabeneraké déning pracayané. Pasulayan iku minangka papan ing ngendi drama iku kababar, kang nggugah jagad marang kasunyatan-kasunyatan langgeng kang ana gandhengané karo pekabaran malaékat katelu. Latar antarané wong mendem lan wong kang kabeneraké iku katata ing jero konteks bilih pasulayané yaiku kepriyé jagad iki dipadhangi ngenani prakara-prakara mau, “Amarga bumi bakal kapenuhan kawruh bab kamulyaning Pangéran, kaya banyu nutupi segara.” Pepadhang iku wiwit nalika 9/11.

Ing pungkasaning sajarah kang dipratelakake ing Habakuk pasal loro, Gusti banjur dumadakan rawuh ing padaleman suci-Mu tanggal 22 Oktober 1844. Panjenengane nindakaken mekaten minangka kawujudaning pitedah wekdal kang Panjenengane tetelakake minangka Palmoni ing ayat patbelas saka Daniel wolu.

Palmoni

Ing dina kaping sapuluh sasi kapitu ing kalèndher Alkitab, kang ing taun 1844 tumiba ing dina kaping rong puluh loro sasi kaping sepuluh, Habakuk 2:20 kaleksanan, lan angka simbolis “220” bisa katitik ana ing ‘bab lan ayat’ kang nandhani owah-owahan dispensasional ing pakaryané Kristus ing pasamuwan suci swarga. Sawijining ciri kenabian saka wong satus patang puluh papat éwu iku yèn wong-wong mau padha ngetutaké Sang Cempé ing pundi waé Panjenengané tindak. Ngetutaké Kristus ateges ngetutaké Panjenengané ana ing Sabdané.

Ing Pangandikané, angka “220” kanthi simbolis makili gabungan antara kaallahan lan kamanungsan, lan pakaryan piyambak kang kawiwitan déning Kristus ing tanggal iku satemene yaiku pakaryan nggabungaké kaallahané karo kamanungsan. Ing taun 1844, ing dina kaping rong puluh loro sasi kaping sepuluh, utawa kanthi simbolis rong puluh loro ping sepuluh padha karo “220” ($22 \times 10 = 220$), utawa bisa uga kasebut, ing tanggal iku dhéwé kang kanthi simbolis padha karo “220,” Habakuk “2:20” kasembadan nalika Kristus ngalih saka papan suci menyang Papan Mahasuci kanggo miwiti pangadilan panaliten.

Palmoni, Sang Cacah Inggang Ajaib, mapan wonten ing salebeting “pitakenan lan wangsulan” ingkang dados pilar utama Adventisme, lan kathah sanget tiyang Adventis sami boten sadar kanthi tuntas dhateng kasunyatan punika.

“Ayat Kitab Suci kang ngungkuli sakabèhé liyané, kang dadi dhasar lan uga pilar utama saka iman Advent, yaiku dhawuh iki: ‘Nganti rong èwu telung atus dina; banjur pasamuwan suci bakal disucèkaké.’ [Daniel 8:14.]” *The Great Controversy*, 409.

Daniel pasal wolu ayat telulas lan patbelas nggambarake sawijining pitakon ing ayat telulas kang banjur katutupan déning sawijining wangsulan ing ayat patbelas. Tembung Ibrani *Palmoni* diterjemahaké dadi “sang suci tartamtu” ing ayat telulas, lan jeneng Kristus kang

mirunggan iku ateges Sang Pangétung Ajaib utawa Sang Pangétung Rahasia.

Nalika Ellen White netepake bilih ayat kaping patbelas punika pilar tengah lan dhasar Adventisme, piyambakipun maringi penekanan ilahi dhateng pitaken lan wangsulan ing kalih ayat punika, ingkang nuntut bilih Kristus minangka Sang Juru-Itung ingkang Ngagemasake kedah dados titik acuan utami. Sister White bola-bali negesake wigatosipun nyawang Kristus minangka kayektèn pusat saking saben perangan Kitab Suci, lan ing ayat kaping telulas lan patbelas wonten penampakan Kristus kanthi langsung—“saint tartamtu punika,”—inggih punika Palmoni.

Nalika Adventisme nolak “pitu wektu” saka Imamat rong puluh enem ing taun 1863, wong-wong mau wis mejemaké mripat marang Palmoni, awit struktur profètis saka pitakonan lan wangsulan iku dhedhasar sesambungan antarane “pitu wektu” kagungané Musa lan “rong éwu telung atus dina” kagungané Daniel. “Pitu wektu” kagungané Musa, utawa rong éwu limang atus rong puluh taun, lan “rong éwu telung atus soré lan ésuk” kagungané Daniel, utawa rong éwu telung atus taun, nduwèni sesambungan profètis kang ditetepaké déning wektu, kang dipralambangaké lumantar angka, lan Sang Juru Ngetung ingkang Ajaib iku mapan pas ana ing satengahing pitakonan lan wangsulan kang dadi tugu utama Adventisme. Wong-wong sing bisa uga wis maca tulisan-tulisané Josephus mbokmenawa éling marang paugeran-paugeran logis panjenengané nalika mratelakaké loro perkara mirunggan kang nitahaké déning Gusti Allah. Sing siji yaiku basa Ibrani lan sijiné manèh yaiku wektu kang kena diukur, kang sabanjuré nuntut anané matématika.

Ayat kaping telulas ngajokaké pitakon, “Nganti suwéné pira?” Ayat iku ora takon, “kapan,” nanging takon, “nganti suwéné pira?” Apa pitakon iku ngenani dawaning wektu (nganti suwéné pira?) utawa ngenani sawijining titik wektu (kapan?) iku wigati banget supaya pangertené bener. Wangsulan tumrap pitakon ing ayat kaping patbelas bisa waé nandhakaké sawijining titik wektu, utawa sawatara wektu, lan bisa uga kalorone; nanging apa waé wangsulané, iku kudu dilebokaké ana ing konteks pitakon ing ayat kaping telulas. Supaya bisa mbédakaké pangandika kanthi bener, utawa tegesé supaya bisa mangertèni wangsulan ing ayat kaping patbelas kanthi bener, prelu ana pangerten sing bener tumrap konteks pitakon iku. Apa iku “kapan” utawa “banjur?”

Para wong mendem saka Éfraim kanthi samar-samar mulang yèn ayat patbelas iku lagi nandhani sawijining titik wektu, kang déné padha nyetaraké karo 22 Oktober 1844, lan nalika padha nindakaké mangkono, bisa waé padha ngrujuk marang pérangan kang nembe kita kutip saka The Great Controversy, nanging Sabdané Allah ora tau owah lan ora tau gagal. Pitakon bab “pira suwéné” iku nandhani dawané wektu, dudu sawijining titik wektu. Tanggal 22 Oktober 1844 miwiti mangsa pangadilan investigatif, lan kayektèn-kayektèn kang magepokan karo pakaryan iku makili Injil langgeng lan adoh luwih wigati tinimbang mung tanggal wiwitané.

Tatabasaning basa Ibrani iku cetha, lan teges kang padha iku wis diterjemahaké ing King James Version. Ora mung tatabasané cetha netepaké pitakon iku ing konteks suwéné wektu,

nanging pitakon “suwéné pira” uga minangka sawijining pralambanging ramalan Kitab Suci. Bisa kabuktèkaké lumantar sawetara paseksi yèn pitakon “suwéné pira” minangka pralambang makili sajarah 9/11 tekaning angger-angger Minggu. Kaping pisan kita bakal nimbang pralambang “suwéné pira” sadurungé kita bali marang Palmoni lan Yoel.

Nganti pira suwéné? Yesaya Enem

Ing Yesaya bab enem ayat telu para malaékat nyatakaké yèn bumi kebak kamulyané Gusti Allah.

Lan siji sesambat marang sijiné, lan ngandika, Suci, suci, suci, Yehuwah Gustining sarwa tumitah; saindenging bumi kapenuhan kamulyané. Yesaya 6:3.

Sadhèrèk White nyambungaké tumuruning malaékat ing Wahyu wolulas karo para malaékat ing ayat telu.

“Nalika para malaékat mau nyawang marang mangsa ngarep, nalika sakèhé bumi bakal kapenuhan kamulyané Panjenengané, kidung pujian kang menang kumandhang saling timbal-balik saka siji marang sijiné kanthi swara kidung kang endah, ‘Suci, suci, suci, ya iku Pangéran Gustining sarwa tumitah.’” Review and Herald, 22 Desember 1896.

Yesaya ana ing 9/11 lan piyambakipun takon, “ngantos pinten dangu,” piyambakipun kedah ngaturaken piwucal bab 9/11 dhateng satunggaling umat Laodikia ingkang boten kersa ningali utawi mireng. Piyambakipun dipun dhawuhi bilih piyambakipun kedah tetep taberi ngantos kitha-kitha dados rubuh, lan karusakaning kitha-kitha punika, ingkang kawiwitan nalika hukum Minggu nalika murtading bangsa dipun tututi dening karusakaning bangsa.

Banjur aku matur, Dhuh Pangéran, ngantos pinten dangu? Panjenengané banjur ngandika, Ngantos kutha-kutha padha dadi sepi tanpa pedunung, lan omah-omah tanpa manungsa, lan nagara dadi tumpes-ludes tanpa tetanduran; lan Pangéran wus nyingkiraké manungsa adoh, lan ana paninggalan kang gedhé ana ing tengahing nagara. Nanging isih ana saprasèpuluh ing njeroné, lan iku bakal bali lan bakal kauntal; kaya wit teil lan kaya wit jati, kang sariné isih ana ing sajroning wit-witan mau, samangsa godhongé padha luruh: mangkono wiji suci bakal dadi sari tumrap iku. Yesaya 6:11–13.

Nalika 9/11, nalika bumi dipadhangi kamulyané Gusti Allah, Yesaya kapitut kanggo ngaturaké pekabaran udan pungkasan lan piyambakipun takon, “nganti pira suwéné” piyambakipun kudu ngaturaké pekabaran 9/11 marang wong-wong kang atiné lemu? Wangsulané yaiku “nganti” tekaning angger-angger Minggu, nalika bakal ana “paninggalan kang gedhé ana ing satengahing nagara.” “Peninggalan kang gedhé” iku katindakaké déning Adventisme Laodikia kang déning Yesaya ing pasal rolikur dipralambangaké minangka Sebna.

Lah, Pangeran bakal nggawa kowe lunga ing panawanan kang rosa, lan mesthi bakal nutupi kowe. Panjenengane mesthi bakal ngubengake lan mbalang kowe kaya bal menyang nagara kang amba; ana ing kana kowe bakal mati, lan ana ing kana kréta-kréta kaluhuranmu bakal dadi kawiranganing omahé gustimu. Lan Aku bakal ngusir kowe

saka kalungguhanmu, lan saka pangkatmu dheweke bakal ngudhunake kowe. Yesaya 22:17-19.

Adventisme Laodikia nilar kayekten nalika ana angger-angger dina Minggu lan ana ing kono “ditumbangaké,” kaya sing digambarake ing Daniel pasal sewelas ayat patang puluh siji.

Panjenengané uga bakal mlebu ing tanah kamulyan, lan akèh nagara bakal ditumbangaké; nanging iki bakal uwal saka tangané, yaiku Edom, Moab, lan para pangarsa saka bani Amon. Daniel 11:41.

Nalika Yesaya takon, “nganti pira suwéné,” dhèwèké didhawuhi martakaké pesen iku marang Adventisme terus nganti tekan hukum Minggu, nalika “akeh” ing Daniel sewelas ayat patang puluh siji bakal “digulingaké,” nalika padha ninggal Sabat lan Gusti Allah. Sawisé iku, wong-wong mau bakal dimuntahaké metu saka cangkemé Pangéran, kaya sing digambaraké ing kitab Wahyu, ing ngendi kabèh kitab ing Alkitab padha patemon lan pungkasané, lan ing ngendi Yesaya rong puluh loro, Shebna “kanthi atos” dibalangaké “kaya bal menyang nagara kang jembar” nalika padha “disingkiraké” “adoh banget.”

Ing wekdal punika, sisaning umat, ingkang dipunlambangaken dados “saprasedulung” (ingkang tegesipun prasedulung), “sowan malih”; ingkang wonten ing pethikan punika dipunbandhingaken kaliyan wit-witan ingkang gadhah “sarining urip” ingkang taksih tetep wonten nalika godhong-godhongipun rontog. “Godhong” nggambaraken pangakuan miturut pralambang kenabian. Nalika Adventisme dumugi ing hukum Minggu lan nampi dinten kapisan ing minggu minangka gantosipun Sabatipun Allah, piyambakipun badhé nglurugaken godhong-godhong “pangakuan”-ipun lan mboten malih ngakeni ngugemi Sabat dinten kapitu kagunganipun Allah.

“Pangutuk marang wit anjir iku minangka pasemon kang dipragakake. Wit kang gabug iku, kang mamerake godhongé sing kebak pamrih lan katon pating semarak ana ing ngarsané Kristus piyambak, dadi pralambang tumrap bangsa Yahudi. Sang Juru Slamet kersa ndudukaké kanthi cetha marang para murid Panjenengané sebab lan mesthiné karusakané Israèl. Kanggo maksud iku Panjenengané maringi marang wit mau sipat-sipat moral, lan ndadèkaké iku juru teranging kayektèn ilahi. Wong-wong Yahudi katon cetha béda saka sakèhé bangsa liyané, awit padha ngakoni kasetyan marang Allah. Wong-wong mau wis nampa sih pinilih kanthi mirunggan saka Panjenengané, lan padha ngaku nduwèni kabeneran ngungkuli saben bangsa liyane. Nanging wong-wong mau wis rusak déning katresnan marang donya lan srakah marang kauntungan. Wong-wong mau gumunggung marga saka kawruh sing diduwèni, nanging padha ora mangerti apa kang dadi pepakoning Allah, lan kebak lamis. Kaya wit gabug mau, wong-wong mau ngembangaké pang-pangé sing kaya arep mamer, mungguh dhuwur, katon subur lan éndah ing paningal, nanging ora metokaké “apa-apa kejaba godhong.” Agamané wong Yahudi, kanthi padaleman suci sing mulya, mesbèh-mesbèh kang suci, para imam kang nganggo mitra, lan upacara-upacara kang ngyakini atiné wong, satemené katon endah ing sanjabane, nanging andhap asor, katresnan, lan kabecikan ora ana.”

“Kabeh wit ing pategalan anjir padha tanpa woh; nanging wit-witan kang ora ana godhonge ora nuwuhake pangajab apa-apa, lan ora nyebabake kuciwa. Liwat wit-witan iki para bangsa-bangsa liya ka lambangake. Dheweke padha mlarat bab kabeneran lan kasalehan padha kaya wong Yahudi; nanging dheweke ora ngaku ngladeni Gusti Allah. Dheweke ora nglairake pambagyan lan pangakuan angkuh bab kabecikan. Dheweke wuta marang pakaryan lan dalan-dalaning Gusti Allah. Tumrap dheweke wektune anjir durung teka. Dheweke isih ngenteni sawijining dina kang bakal nggawa pepadhang lan pangarep-arep marang dheweke. Wong-wong Yahudi, kang wis nampani berkah kang luwih gedhe saka Gusti Allah, katuntut tanggung jawab amarga panyalahgunaan peparing-peparing iki. Hak-hak istimewa kang padha diunggul-unggulake iku mung saya nambahi kaluputane.” *The Desire of Ages*, 582, 583.

Nalika ukum Minggu teka, pangaken Adventisme Laodikia manawa dheweke iku umat prajanjiané Allah sirna, amarga padha nampani tandha prajanjianing pati lan nampik meteraining prajanjianing urip. Sawisé iku padha nyisihaké godhong-godhong pangakene, lan kang banjur katuduh yaiku sawijining sésa umat kang dilambangaké déning Yesaya, kang ing 9/11 “balik” marang dalan-dalan kuna, banjur diasoraké nganti dadi lebu nalika dheweke (Yesaya) nyumurupi pengalamané kang wis rusak, lan sawisé iku disucèkaké nganggo areng saka mesbèh. Sister White maringi katrangan marang kita manawa areng saka mesbèh iku nggambaraké panyucèn, nanging panyucèn iku mung apa kang kasil ditindakaké déning areng mau nalika nyentuh lambéné Yesaya.

“Bara urip iku nglambangaké panyucèn. Manawa nyentuh lambé, ora ana tembung najis kang bakal metu saka kono. Bara urip iku uga nglambangaké kasektening pakaryan para abdiné Gusti.” *Review and Herald*, 16 Oktober 1888.

“Bara” saka mesbèh sing dibuwang menyang bumi ing dina-dina wekasan iku yaiku bara-bara sing dibuwang menyang bumi nalika segel kapitu lan pungkasan kabukak ing limang ayat pisanan saka Wahyu bab wolu. Yésaya, lan mula sangang atus patang puluh papat ewu, disucèkaké déning bara sing ndemèk lambéné, nanging “bara” iku sawijining pawarta. Iku ndemèk lambéné nalika padha njupuk kitab mau saka tangané malaékat lan mangan iku.

Sucèkna wong-wong mau lumantar kayektèn Paduka: pangandika Paduka iku kayektèn. Yokanan 17:17.

Wong-wong sing “bali” lan dadi sisané (résidu) dipralambangaké minangka wit jati lan wit tél, lan kaya déné Kristus wis “maringi wit iku sipat moral, lan ndadèkaké iku panerang kayektèn ilahi,” wit-wité Yesaya nduwèni “sipat moral” ana ing sajroné kaya sing dipralambangaké déning “zat.” Zat iku tetep ana ing wit-wit mau, sanajan wong-wong sing mung dadi godhong pangakenan waé dipatèni saka kono. “Winih suci” iku ya “zat” mau, lan Kristus iku “winih suci” saka ramalan. Wit-wit sing dipralambangaké minangka sisané lan déning Yesaya dhéwé ing pasal nem iku nggambaraké manungsa lan mulané kamanungsan, déné winih suci nggambaraké kaallahan. Mulané, Yesaya pasal nem nandhakaké panyucekan Adventisme wiwit 9/11 tekan hukum Minggu, lan rincian-rincian sing

disumbangaké Yesaya marang sajarah ramalan iku kabèh dipralambangaké déning pitakonané, “nganti kapan”. Kanggo Yesaya, wangsulan saka pitakon “nganti kapan” iku yaiku wiwit 9/11 tekan hukum Minggu.

Suwéné Pira? 1840–1844

11 Agustus 1840 minangka pralambang tumrap 9/11, lan sajroning sajarah kenabian wiwit 11 Agustus 1840 nganti 22 Oktober 1844 dumadi paprangan ing Gunung Karmel antarané Élia lan para nabi Yézebel. Ing pungkasané, para nabi Baal kabuktèkaké minangka nabi-nabi palsu lan dipatèni déning Élia, nanging ing wiwitan pisan saka pasrawungan iku Élia ngaturaké pitakonan, “nganti kapan” kowé nglangut ana ing antarané rong panemu.

Élia banjur marani sakèhé umat lan ngandika, “Nganti kapan kowé arep pincang ana ing antarané rong panemu? Manawa Pangéran iku Allah, manutlah marang Panjenengané; nanging manawa Baal, manutlah marang dhèwèké.” Nanging umat iku ora mangsuli dhèwèké sepatah tembung waé. Banjur Élia ngandika marang umat, “Aku, ya aku piyambak waé, kang isih kari dadi nabiing Pangéran; nanging nabi-nabiné Baal ana patang atus sèket wong.” 1 Raja-raja 18:21, 22.

Élia ana ing 11 Agustus 1840; takon marang generasi iku apa pawarta Millerite iku bener utawa palsu? Iku pawarta liyane marang Laodikia, kaya dene Yesaya enem.

“Ewonan wong katuntun kanggo nampani kayektèn sing diwartakaké déning William Miller, lan para abdiné Allah ditangèkaké ana ing roh lan kakuwatané Élia kanggo martakaké pawarta iku. Kaya Yokanan, kang dadi juru-rintisé Gusti Yésus, wong-wong sing martakaké pawarta kang khidmat iki krasa kapeksa kanggo nglempakaké kapak ing oyodé wit, lan ngundang manungsa supaya ngasilaké woh-wohan kang pantes tumrap pamratobat. Paseksèné iku ditujokaké kanggo nggugah lan kanthi kakuwatan gedhé ngaruh marang pasamuwan-pasamuwan sarta nyatakaké watak sejatiné. Lan nalika pepènget kang khidmat supaya mlayu saka bebendu kang bakal teka dipunwaraosaké, akèh wong sing dadi siji karo pasamuwan-pasamuwan nampani pawarta pangobatan iku; padha weruh kasasarane, lan kanthi luh pahiting pamratobat lan kasangsaraning jiwa kang jero, padha andhap-asor ana ing ngarsané Allah. Lan nalika Roh Allah tumedhak marang wong-wong mau, padha mèlu nguningakaké panguwuh iki, ‘Wedinen marang Allah, lan mulyakna Panjenengané; awit wis tekan wektuné pangadilané Panjenengané.’” Early Writings, 233.

Ing sajarah panggodhahan wiwit taun 1840 nganti 1844, para Protestan kang nampik pawarta Élia padha dadi para putriné Roma lan masrahaké jubah Protestanisme marang Adventisme Millerit. Kanthi Yésaya lan Élia, kita nduwèni loro seksi kang neksèni kasunyatan yèn pitakon “suwéné pira” iku minangka pralambang sajarah kang diwiwiti ing 9/11 lan dipungkasi ing angger-angger Minggu. Ing sajarah Millerit, 11 Agustus 1840 cocog karo 9/11, lan 22 Oktober 1844 cocog karo angger-angger Minggu. Nalika geni tumurun saka swarga lan ngentèkaké pisungsungé Élia, rolas watu iku kabèh padha padhang bebarengan karo pisungsung mau, mangkono nandhani satus patang puluh papat èwu minangka

sawijining panji kang digambaraké dadi watu-watu kang padhang. Para nabi palsu banjur dipatèni déning Élia, padha kaya déné Amerika Sarékat, nabi palsu iku, dipatèni minangka karajan kaping enem ing wektu angger-angger Minggu.

Yésaya nem ngemu penekanan marang sawijining prosès panggugi, panyucèk, lan pamurnèn ing antarané umat Allah wiwit saka 9/11 nganti tekan undhang-undhang Minggu. Élia lagi nyarujuki watak Laodikia ing antarané umat Allah, nanging uga maringi bukti kang mbedakaké antarané nabi kang sejati lan nabi kang palsu, lan kanthi mangkono uga pesen kang sejati utawa kang palsu. Mulané, diwiwiti saka 11 Agustus 1840 lan dipungkasi ing 22 Oktober 1844, sawijining ujian kenabian digawa marang kaum Protestan ing mangsa Sardis, lan kaya déné geni ing Gunung Karmèl ngasilaké pamisahan dadi rong golongan, mangkono uga rong golongan kawedharaké ing taun 1844. Siji golongan ing prosès panggugi iku yaiku umat prajanjian kang bakal dadi “mantan,” lan golongan sijiné yaiku Adventisme Millerit kang bakal ditetepaké Allah dadi umat prajanjian ing tanggal 22 Oktober 1844. Mangsa panggugi lan pamisahan iku yaiku carita bab kebon anggur, amarga Adventisme Millerit katuduhaké dadi nabi kang sejati ing titik wektu kang padha nalika Protestanisme Sardis wiwit netepi perané minangka Protestanisme murtad. Kaya déné para nabi Baal kababar minangka nabi palsu, mangkono uga umat prajanjian kang lawas kababar lan banjur diidentifikasi déning kaum Millerit minangka putri Roma. Carita bab Gunung Karmèl, lan uga kasampurnaning sajarah iku ing jaman kaum Millerit, maringi seksi kapindho tumrap Yésaya nem, yèn pitakonan, “nganti pira suwéné,” iku minangka pralambang tumrap mangsa wektu wiwit saka 9/11 nganti tekan undhang-undhang Minggu.

“Dhuh Pangéran Allahé Abraham, Ishak, lan Israèl,’ panyuwuné sang nabi, ‘mugi ing dinten menika kawuningana bilih Paduka punika Allah wonten ing Israèl, lan bilih kawula punika abdinipun Paduka, sarta bilih kawula sampun nindakaken samukawis punika miturut pangandikan Paduka. Kawula mugi Paduka mirengana, dhuh Pangéran, kawula mugi Paduka mirengana, supados bangsa menika saged mangertos bilih Paduka punika Pangéran Allah, lan bilih Paduka sampun mbalèkaken manahipun malih.”

“Kasunyian, kang nindhès amarga kaluhuraning kaagungané, tumiba marang kabèh wong. Para imam Baal padha gumeter marga saka wediné. Kanthi sadhar marang kaluputané, padha ngenteni paukuman kang enggal.”

“Sawisé pandongané Élia rampung, geni murub, kaya padhang kilat kang mencorong, tumurun saka swarga marang mesbèh sing wis diadegaké, ngobong kurban, ngelat banyu ing selokan, lan malah ngobong watu-watu mesbèh iku. Padhangé kobongan iku madhangi gunung lan ngasilaké pating sliring ing paningalé wong akèh. Ing lembah-lembah ing sangisoré, ing ngendi akèh wong padha mirsani kanthi was-was lan kebak pangajeng-ajeng marang gerak-gerik wong-wong sing ana ing dhuwur, tumuruning geni iku katon kanthi cetha, lan kabèh padha kaéraman déning pandelengan iku. Prastawa iku mèmper karo tugu geni sing ana ing Segara Abang, kang misahaké bani Israèl saka pasukan Mesir.”

“Wong-wong ing gunung padha sujud nyembah kanthi ajrih ana ing ngarsane Allah kang ora katon. Dheweke ora wani nerusake nyawang geni kang kautus saka Swarga. Dheweke wedi manawa dheweke dhewe bakal katumpes; lan, awit kapratelakake kewajibané kanggo ngakoni Allahé Élia minangka Allahing para leluhuré, kang kudu ditindakake kanthi setya, dheweke bebarengan padha sesambat kaya saka siji swara, ‘Pangeran Yehuwah, Panjenengané iku Allah; Pangeran Yehuwah, Panjenengané iku Allah.’ Kanthi cetha banget swara sesambat iku kumandhang ing saindhenging gunung lan gaungé muni tekan ing tanah ngisor. Pungkasané Israèl kawangun, ora kena diapusi manèh, lan mratobat. Pungkasané bangsa iku weruh sepira gedhéné anggoné padha ngremhaké Allah. Wataké pangibadah marang Baal, sing kabandhingaké karo pangibadah kang lumrah lan pantes kang dikersakaké déning Allah kang sejati, katuduhaké kanthi cetha temenan. Bangsa iku ngakoni kaadilan lan sih-rahmaté Allah nalika Panjenengané nahan ebun lan udan nganti dheweke digawa marang pangakon marang asmané. Saiki dheweke wis siyap ngakoni yèn Allahé Élia iku ngluwihi saben brahala.” Prophets and Kings, 153.

Nganti Pira Lawase? Musa

Kapisanan pitakon simbolis, “nganti pira suwéné,” kaandharaké ing Sabda kenabian ana ing wewelak kaping wolu tumrap wong Mesir ing jamané Musa. Wewelak kaping wolu iku yaiku “walang” (lambang Islam) kang digawa déning “angin saka wetan” (lambang Islam).

Musa lan Harun banjur mlebu sowan marang Sang Pringon, lan matur marang panjenengané, “Mangkéné pangandikané Pangéran Allahé wong Ibrani: Nganti kapan kowé ora gelem andhap-asor ana ing ngarsaku? Lirakna umat-Ku lunga, supaya padha ngabdi marang Aku. Nanging manawa kowé ora gelem nglirakaké umat-Ku lunga, lah sesuk Aku bakal ndhatangaké walang ing wewengkonmu. Lan walang iku bakal nutupi lumahing bumi nganti wong ora bisa ndeleng bumi; lan bakal mangan turahé barang kang luput, kang isih kari kanggo kowé sawisé udan ès, lan bakal mangan saben wit kang tuwuh kanggo kowé saka ing ara-ara. Lan bakal ngebaki omahmu, lan omahé sakehing para abdimu, lan omahé sakehing wong Mesir; kang durung tau dideleng déning para leluhurmu, utawa para leluhuré para leluhurmu, wiwit dina padha manggon ana ing bumi tekan dina iki.” Banjur piyambakipun malik lan tindak metu saka ngarsané Sang Pringon.

Para abdiné Pringon padha matur marang dhèwèké, “Nganti kapan wong iki bakal dadi jebakan tumrap kita? Lilanana wong-wong iku lunga, supaya padha ngabekti marang Pangéran Allahé; apa panjenengan durung sumurup yèn Mesir wis katumpes?”

Banjur Musa lan Harun digawa maneh marang Firaun; lan dheweke ngandika marang wong loro mau, “Padha lunga, ngabekti marang Pangeran Yehuwah, Gusti Allahmu; nanging sapa bae wong-wong kang bakal lunga kuwi?”

Musa banjur ngandika, “Kula badhé tindak kanthi para enèm lan para sepuh kawula, kanthi para putra lan para putri kawula, sarta kanthi pepanthan lan raja-kaya kawula badhé tindak; awit kawula kedah nganakaké riyaya kagem Sang Yehuwah.”

Panjenengané banjur ngandika marang wong-wong mau, “Muga-muga Sang Yehuwah nunggil karo kowé, manawa aku nglilakaké kowé lunga, bebarengan karo bocah-bocahmu; waspadanenlah, awit piala ana ing ngarepmu. Ora mangkono; lungaa saiki, kowé para lanang, lan ngabektilah marang Sang Yehuwah; amarga iku kang kokkarepaké.” Lan wong-wong mau banjur diusir metu saka ngarsané Sang Pringon.

Pangéran banjur ngandika marang Musa, “Ulungen tanganmu ana ing sadhuwuring tanah Mesir marga saka walang, supaya padha munggah tumrap tanah Mesir lan mangan sakehing tetuwuhan ing tanah iku, ya iku kabèh kang isih kari sawisé udan ès.” Musa banjur ngulungi tekené ana ing sadhuwuring tanah Mesir, lan Pangéran ndhatengaké angin wetan tumrap tanah iku sedina muput lan sewengi muput; lan nalika esuk, angin wetan mau nggawa walang-walang iku. Walang-walang mau banjur munggah nutupi kabèh tanah Mesir, lan padha mapan ana ing kabèh wewengkon Mesir; abot banget wewelaké; sadurungé durung tau ana walang kaya mangkono, lan sawisé iku uga ora bakal ana maneh kang kaya mangkono. Amarga walang-walang mau nutupi lumahing bumi kabèh, nganti tanah dadi peteng; lan padha mangan sakehing tetuwuhan ing tanah iku, lan kabèh woh-wohaning wit kang isih kari sawisé udan ès; mulané ora ana siji waé tetuwuhan ijo kang kari, apa ing wit-witan utawa ing tetuwuhan ing ara-ara, ing saindenging tanah Mesir.

Mulané Sang Pringon nimbali Musa lan Harun kanthi enggal-enggal; banjur pangandikané, “Aku wus nglakoni dosa marang Pangeran Yehuwah Allahmu, lan marang kowé. Mulane saiki, nyuwuna pangapura, dakjaluk, tumrap dosaku iki waé sapisan iki, lan nyenyuwuna marang Pangeran Yehuwah Allahmu, supaya Panjenengané karsa nyingkiraké pati iki saka aku.” Banjur Musa medal saka ngarsané Sang Pringon, sarta nyenyuwun marang Pangeran Yehuwah. Lan Pangeran Yehuwah ndadosaké angin kulon kang rosa banget, kang ngrabasa walang-walang mau lan mbuwang menyang Segara Abang; nganti ora kari siji waé walang ing saindenging wewengkon Mesir. Pangentasan 10:3–19.

Kawitané, “Pangéran Allahé wong Ibrani” nyuwun pitakon, “Nganti pira suwéné kowé ora gelem ngasoraké awakmu ana ing ngarsaku?” banjur para abdiné Firaun sawisé iku takon maneh marang Firaun, “Nganti pira suwéné wong iki bakal dadi cecengklungan tumrap kita?” Pitakon iki diajukaké sajroning pageblug kaping wolu, kang cocog karo 9/11 amarga sawetara sebab. Pageblug kaping sepuluh yaiku patihe anak-anak pambarep, kang cocog karo salib lan banjur diterusaké déning kuciwane ing Segara Abang, kang déning inspirasi dicocogaké karo kuciwane para murid ing salib, kang uga cocog karo kuciwo gedhé para Millerit ing taun 1844. Telung seksi iku kabèh padha cocog karo hukum Minggu. Pageblug kaping sepuluh iku hukum Minggu, lan rong pageblug sadurungé, pageblug kaping wolu nggawa “walang” numpak “angin wetan.” “Walang” iku ngebaki saklumahing bumi, kaya déné Islam saiki lagi ngguncang jagad kabèh déné wis nyebaraké pepetengé lumantar imigrasi kapaksa. Jeneng Latin “walang ara-ara samun” iku “locusta migratoria,” nggambaraké panyebaran Islam lumantar imigrasi kang katitènaké ing alam kadonyan minangka migrasi.

Wewelak kaping sanga yaiku pepeteng kang bisa dirasakake.

Pangéran banjur ngandika marang Musa, “Ulurnaa tanganmu menyang langit, supaya ana pepeteng nglimputi tanah Mesir, yaiku pepeteng kang bisa dirasakake.” Lan Musa ngulurake tangane menyang langit; banjur ana pepeteng kang kenthel ing saindenging tanah Mesir lawase telung dina: wong-wong padha ora bisa ndeleng siji lan sijiné, lan ora ana siji waé kang ngadeg saka panggonané lawase telung dina; nanging sakèhé bani Israel padha nduwèni pepadhang ana ing papan padunungané. Pangentasan 10:21–23.

Ing simbolisme “suwene pinten” kang diwakili déning Gunung Karmel lan Élia ana sawijining bédané kang katuduhaké nalika geni tumurun saka swarga. Allahé Élia nindakaké apa kang ora bisa ditindakaké déning Baal. Ing sajarah Millerite, bédané iku katetepaké antarané Protestantisme Sardis kang wis tiba lan Adventisme Millerite. Ing jaman Musa, bédané iku peteng utawa pepadhang. Ana pepadhang ing omah-omahé wong Ibrani. Yésaya luwih cetha maringi pawarta marang kita yèn wong-wong kang ora nduwèni pepadhang ing garis Musa, kang uga wong-wong kang dirusak déning Élia, lan wong-wong kang kelangan jubah Protestantisme ing wektu sajarah Millerite, iku sawijining “bangsa” kang “temen-temen krungu, nanging ora mangerti; lan temen-temen weruh” “nanging ora nyandhak tegesé.” Banjur ana sawijining pangandika tumrap bangsa iki kang nyatakake, “Gawenen atiné bangsa iki dadi lemu, lan kupingé dadi abot, lan pejamna mripaté; aja nganti padha weruh nganggo mripaté, lan krungu nganggo kupingé, lan mangerti nganggo atiné, sarta mratobat, lan kasarasaké.”

Gelem nindakake pakaryan iku, nanging kabotan déning tugas kanggo martakaké marang wong-wong sing ora gelem ngrungokake, banjur Yésaya ngandika, “Gusti, ngantos pinten dangu?”

Telu pageblug pungkasan saka sepuluh pageblug Mesir maringi paseksi ngenani telung langkah wiwit 9/11 nganti tekan angger-angger Minggu. Ing tanggal 11 Agustus 1840, pekabaran malaékat kapisan kaparingi kakuwatan, lan ing tanggal 19 April 1844 malaékat kapindho rawuh lan kaparingi kakuwatan ing Exeter Camp Meeting tanggal 12–17 Agustus, lan malaékat katelu rawuh ing tanggal 22 Oktober 1844. Malaékat katelu selaras karo angger-angger Minggu, lan mulané nuduhake sawijining prosès telung langkah, awit ora bisa ana kang katelu tanpa kang kapisan lan kang kapindho.

“Pesen kapisan lan kapindho diparingaké ing taun 1843 lan 1844, lan saiki kita ana ing sangisoré pamakluman pesen katelu; nanging katelu pesen iku isih kudu diproklamakaké. Saiki iki padha wigatiné kaya biyèn, yèn pesen-pesen mau kudu diwedharaké manèh marang wong-wong sing lagi nggolèki kayektèn. Lumantar pena lan swara kita kudu nggemakaké pamakluman iku, kanthi nuduhaké runtutané lan panrapané ramalan-ramalan sing nuntun kita marang pesen malaékat katelu. Ora bisa ana pesen katelu tanpa pesen kapisan lan kapindho. Pesen-pesen iki kudu kita wartakaké marang donya lumantar terbitan-terbitan lan khotbah-khotbah, kanthi nuduhaké ing sajroning garis sajarah kenabian prakara-prakara sing wis kelakon lan prakara-prakara sing bakal kelakon.” Selected Messages, buku 2, 104, 105.

Pageblug kaping sapuluh ing Mesir, lumantar inspirasi, wis dipasang sajjajar karo salib lan kuciwa sabanjuré sing kagandhèng karo iku. Mulané, pageblug kaping sapuluh iku yaiku piweling kaping telu, sing miturut kabutuhan kenabian mesthi kudu didhisiki déning piweling kapisan lan kapindho. Ing 9/11 Gusti takon marang Firaun, “nganti kapan,” lan sanalika sawisé iku para abdining Firaun uga takon, “nganti kapan.” Sawisé Musa ngaturaké pitakoné Allah, “nganti kapan,” marang Firaun, lan pas sadurungé para abdi mau mbalèni pitakoné Musa marang Firaun, Musa nandhani sawijining titik balik mangkéné: “banjur dheweke noleh, lan metu saka ngarsané Firaun.” Exodus 10:6.

9/11 iku sawijining titik balik profètis, kang dilambangaké nalika Musa nglantaraké pageblug walang kang teka lumantar angin wétan.

“Ana mangsa-mangsa kang dadi titik balik ing sajarah bangsa-bangsa lan greja. Ing pitedahing Allah, nalika krisis-krisi kang manéka warna iki dumugi, pepadhang kanggo mangsa iku diparingaké.” Bible Echo, August 26, 1895.

Pageblug sabanjuré ngasilaké pepeteng utawa pepadhang, gumantung marang golongan sing koklebokaké. 9/11 minangka sawijining “titik balik ing sajarah bangsa-bangsa lan pasamuwan.” Ing wektu iku umaté Allah katimbal supaya padha bali lan mlaku ana ing dalan-dalan lawas, nanging padha nampik mlaku ana ing kono lan ora nggatekaké swarané kalasangka. Sawisé Éliah, katindakaké sawijining pamisahan antarane pepeteng lan pepadhang, lan Musa takon, “nganti pira suwéné?” Panjenengané banjur uga nyatakaké ing pethikan iku:

“Ana mangsa-mangsa kang dadi titik balik ing sajarah bangsa-bangsa lan pasamuwan. Ing panguwasaning pangrèksaning Allah, nalika krisis-krisi kang manéka warna iki dumugi, pepadhang kanggo mangsa iku kaparingaké. Menawa iku katampani, ana kamajengan rohani; menawa ditampik, banjur ngetutaké kemunduran rohani lan kacilakan kapal.” Bible Echo, 26 Agustus 1895.

Kita badhé nerusaké pokok prakawis “suwéné pira” ing artikel salajengipun.

“Ing sasi Méi, 1842, sawijining General Conference dianakaké ing Boston, Massachutes. Nalika wiwitaning pasamuwan iki, para sadulur Charles Fitch lan Apollos Hale, saka Haverhill, ngaturaké ramalan-ramalan gambar saka Daniel lan Yohanes, kang wus digawé ing kain, kalawan angka-angka kenabian, kang nedahaké panggenapané. Sadulur Fitch, nalika nerangaké saka bagané ana ing ngarsané Conference, ngandika bilih, nalika nлити ramalan-ramalan iki, piyambakipun wis ngira manawa menawa piyambakipun saged ngasilaké sawijining prakara kang kaya mangkéné kados ingkang kaaturaké ing ngriki, prakara iku bakal ndadosaké bab punika langkung prasaja lan langkung gampang tumrap piyambakipun anggènipun ngaturaké marang para pamirsa. Ing ngriki ana pepadhang kang langkung akèh ana ing margi kita. Para sadulur iki wus nindakaké apa kang Gusti wus nedahaké marang Habakuk ana ing wahyuné 2.468 taun sadurungé, kanthi ngandika, ‘Tulisen wahyu iku lan cethakna ana ing loh-loh, supaya wong kang maca iku bisa mlayu. Amarga wahyu iku isih kanggo wektu kang wus katetepaké.’ Habakuk 2:2.

“Sawisé ana sawatara rembugan ngenani prakara iku, kanthi swara bulat diputusaké supaya telung atus salinan sing padha kaya bagan iki digawé kanthi litografi, lan iki enggal katindakaké. Bagan-bagan mau diarani ‘bagan-bagan ‘43.’ Iki minangka sawijining Konferènsi kang wigati banget.” *The Autobiography of Joseph Bates*, 263.

“Aku wis ndeleng yèn bagan taun 1843 iku dipuntuntun déning astaning Pangéran, lan yèn iku ora kena diowahi; yèn angka-angka iku kaya kang Panjenengané karsa; yèn astanipun ana ing ndhuwuré lan ndhelikake sawijining kaluputan ing sawatara angka, supaya ora ana wong siji waé kang bisa ndeleng iku, nganti astanipun dipunangkat.” *Early Writings*, 74.

“Iki minangka paseksèn kang manunggal saka para pamiyarsa lan lembaran-lembaran Advent Kapindho, nalika padha ngadeg ing ‘iman asli,’ manawa penerbitan bagan iku minangka kasampurnaning Habakkuk 2:2, 3. Manawa bagan iku sawijining pokok ramalan (lan wong-wong kang nyélaki iku ninggal iman asli), mula saka iku cetha manawa 457 SM iku taun kang dadi wiwitan kanggo ngetang 2300 dina. Pancen perlu manawa 1843 dadi wektu pisanan kang diterbitaké, supaya ‘sesanti’ iku ‘kendel,’ utawa supaya ana wektu panundhan, ing ngendi golongan para prawan iku kudu nglenthur lan turu sajroning bab gedhé ngenani wektu, sakdurungé padha dibangunké déning Pambengok Wengi Tengah.” *Second Advent Review and Sabbath Herald*, Volume I, Number 2, James White.